

[Korsgaard.]

jeg har forstaaet Lovforslaget rigtigt. Jeg beklager, at det paagældende Afsnit er skrevet, som det er i Betænkningen, men naar blot jeg har forstaaet Lovforslaget rigtigt, er det for saa vidt det afgørende.

Med Hensyn til Likvidation eller Rekonstruktion kan jo enhver have sin Mening. Jeg tror vanskeligt, at nogen kan tro, at det at likvidere et Foretagende — alt andet lige — skulde være fordelagtigt for det paagældende Foretagende. Naar desuagtet nogle i denne Sal og mange udenfor tror, at Likvidation bliver det billigste og det for Staten gunstigste, maa Begrundelsen hvile paa den Tro, at Tabene Aar for Aar vil vokse. Denne Opfattelse har jeg ikke, om et Øjeblik skal jeg sige et Par Ord herom.

Der er sagt, at der ved den af Flertallet foreslaaede Ordning skabes en Statsbank, og der er ikke mindst sagt, at her gaar vi Socialdemokratiets Ærinde. Jeg vil gerne om Statsbank i Almindelighed sige, at jeg er ingen hysterisk Modstander af en Statsbank. Jeg ved ikke, at den svenske Rigsbank, som er en Statsbank, under Krigsperioden gjorde det ringere end den private danske Nationalbank. Men jeg er af den Mening, at en Bank, der er, som Landmandsbanken er og antagelig vil vedblive at være, saa lidt som muligt egner sig til at være Statsbank. Det er en Bank, der, om jeg saa maa sige, handler over Disken i visse Tilfælde — i andre Tilfælde drejer det sig naturligvis om meget store Virksomheder, — og jeg mener ikke, at en Statsbanks Op-gave kan være af den Art. Jeg tror ej heller, at Socialdemokratiet som saadant rigtig vil gaa ind for det. En Statsbank maa, hvis der skal være sund Sans i den, have en regulerende Indflydelse paa hele Bankvæsenet, og det kan en Bank af Landmandsbankens Konstruktion aldrig faa. Talen om Statsbank er altsaa hen i det meningsløse.

Men ikke desto mindre skal det naturligvis fra anden Side siges, at vi er gaaet Socialdemokratiets Ærinde. For mig kan det aldrig være et Minus i en Sag, at Socialdemokratiet ogsaa synes, den er rigtig. For mig gælder der ikke anden Maalestok for Bedømmelsen end min egen Mening, og min egen Mening er den, at der her saa afgjort ikke er skabt en Statsbank.

Og i øvrigt, naar man taler om at gaa Socialdemokratiets Ærinde, er det naturligvis rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Stauning siger, at de kan ikke gennemføre noget i Dag. Og kan de om 4 Aar eller saa have Flertal overfor et Spørgsmaal af denne

Art baade i Folketinget og i Landstinget, i Himlens Navn, hvad hjælper det saa, at vi i Dag forhindrer det? Saa kan de jo ved Statsmidler købe lige saa mange Banker, de har Lyst til. Den Slags Skræmmebilleder skræmmer mig ikke. Jeg tror, at Livet er meget stærkere end Socialdemokratiet, og jeg tror ikke, at Livets Veje med Hensyn til Bankvæsenet gaar gennem Statsbank, i Særdeleshed ikke, naar det drejer sig om en Bank som den, der her er Tale om. Jeg nærer ingen som helst Ængstelse for, at det skal blive en Statsbank.

Med Hensyn til Antallet af de Millioner, der aarlig skal skaffes, er der nævnt 12, og det er vel rigtigt, men der maa man dog ikke overse, at naar der tales om 12 Mill. Kr., skabes herigennem tillige et Kapitaloplæg paa 50 Mill. Kr., idet den nye Aktiekapital skal være 50 Mill. Kr. Rundt regnet drejer det sig dog kun om at skaffe ca. 9 Mill. Kr. aarlig. Ogsaa det er nok, det kan for saa vidt ogsaa være for meget, men det er dog ikke uvæsentligt mindre end 12 Mill. Kr.

Om Løsningen af Dækningsspørgsmaalet er der ikke ført nogen videre Forhandling. Jeg er glad for, at der i Betænkningen staar, at en Del af det, der er fremsat fra radikal Side, ogsaa vil blive taget med i Overvejelserne. Jeg kan ikke bedømme, hvilket Minus der er ved, om jeg saa maa sige, at tvinge Folk gennem Skat til at købe Aktier, men det har i alt Fald en vis Fordel, at Aktierne kommer ud i Befolkningen, og dermed falder enhver Tanke om Statsbank væk. Banken bliver derved i alleregentligste Forstand en Privatbank, man kunde maaske næsten kalde det en Folkebank. Jeg synes, der er noget godt i Tanken; som sagt, jeg kan ikke overse, hvilke skæve Sider der eventuelt kan være derved, men jeg udtrykker igen min Glæde ved, at der findes en Bemærkning om dette i Betænkningen.

Det sidste og vigtigste Spørgsmaal bliver saa endelig: vil den Bank, vi nu skaber, have Sandsynlighed for at kunne gaa? De, der stemmer for Likvidation, maa jo være af den Mening, at en saadan Sandsynlighed ikke haves; jeg vil da i hvert Fald antage, at dette er Hovedgrunden, idet jeg maa mene, at Rigsdagen, ogsaa den Del af Rigsdagen, som i hvert Fald ikke er for Statsbank, har tilstrækkelig Styrke til i egentligste Forstand at gøre den til en Privatbank. Naar altsaa nogle Medlemmer stemmer mod Forslaget, maa jeg antage, at der bagved ligger en Tvivl om, at Banken vil kunne gaa — at alle i Landet selvfølgelig *ønsker*, at den skal gaa, det er jo saa ligetil.

Hvem kan bedømme, om Banken kan